

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

I

На межі двох тисячоліть — минулого і теперішнього, один з найбільших полівських авторитетів Геннадій Рищук, відомий у певних колах як «Генка Морс», їхав на важливу зустріч зі своїм зарічанським колегою — авторитетом Андрієм Ліщивським, який мав, відповідно кличку «Бицьо». Морс кілька місяців тому цілком свідомо втрутився у сферу інтересів Биця.

Стрічка шосе стрімко намотувала колеса його джипа. На деревах обіч дороги вже де-не-де жовтіло листя. «Через місяць, якщо все буде в нормі, рвону на тиждень у Хорватію, — подумав Морс. — На острів Крк». Він посміхнувся, пригадавши, як минулої весни купив знічев'я в кіоску при вході до університету, де мав зустрітися з одним щуром, книжку «Острів Крк», так і називалася. Він думав, що то путівник, згодиться, а виявилось, що так, якась бздуря. Маячня. Пробував читати, але так нічого і не второпав. Спершу пожбурих геть. Та потім, коли побачив книжку на своєму столі (певне, хатня робітниця, дурепа, підбрала на підлозі та й поклала), вирішив, що при п'янці якось браткам покаже, ще й гру придумав — хто більше прочитає, тому поставить ящик «коняки». Чи щось інше вигадають.

Цієї миті запищав мобільник. Морс невдоволено скривився — не любив, коли дзвінок перебивав думки. Зрештою, взяв мобілку до рук, натис на кнопку і приклав до вуха.

— Генка, ти? — почув схвильований, якийсь наче засапаний голос молодшого брата Олексія.

— А хто ж іще? — посміхнувся Морс. — Чи ти думаєш, що в мене мобілку хтось би свиснув? Ха-ха-ха, — йому стало весело від самої думки, що в нього могли бодай спробувати вкрасти щонебудь, тим паче таку річ, як мобільник, котрий завжди був при ньому.

— Що сталося, братан? — спитав, посміявшись. — Чого в тебе такий голос нахарапуджений?

— Біда, братику, — сказав Олексій. — Хата твоя горить. Будинок у «царському селі».

— Що? — Морс не вимовив це, а видихнув. — Що ти сказав?

— Будинок горить, — повторив Олексій. — В усіх кімнатах одразу. Тут пожежники вже приїхали, тільки навряд чи загасять. Тобто, загасять, але що буде всередині...

— Льоха, ти мене розігруєш? — Морс відчув, як у серці щось обірвалося та й покотилося до самого низу живота.

— Та ні, братан, — сказав Олексій. — Я ж звідси дзвоню... Сам спершу не міг повірити, доки не примчав. Чуєш, машина верещить? Ще одна підїхала...

Морс почув характерний різкий звук. На якусь мить здалося, що блискуча червона машина мчить просто на нього.

— Як це трапилося, вже знаєш? — запитав, намагаючись втамувати несподіване дрижання в голосі.

— Ні, — відповів Олексій. — Не можу зрозуміти.

— А де Віхоть? Його що, не було, суки?

— Ні, був, — він чув, який Олексій збентежений. — Був, каже, всередині, коли це сталося. Його вже «швидка» забрала. Вискочив, але геть попечений.

— Твою мать! — не стримався Морс.

— Тут їхній головний начальник, — сказав Олексій. — Ну, пожежників. Може, дати йому?

— Не треба, — мовив Морс. — Вернуся — то й побалакаю.

— Ти зараз приїдеш? — спитав Олексій. — Де ти?

— Я їду на переговори, — голос у Геннадія був спокійний. — Маю тут одну балачку. Буду вдома за години чотири. Ти там розпоряджайся. Знайди Вітана, якщо треба. Все. Повернуся — розберемося. Тримайся.

Він, зовні вже зовсім незворушний, вимкнув мобільник. Тільки неприємний холод усередині не минав. Щоправда, той холодок трохи начеб гасив лють, що наростала з кожною секундою.

Морс покосився на шофера — чи той чув? Навпевне, щось до вух долетіло. Дарма, Льончик звик мовчати. На двох охоронців, котрі сиділи позаду, оглядатися, звісно, не став. Їхнє діло теляче.

Але як це могло трапитися? Як міг хтось підпалити його дім, його фортецю? Будинок справді своїми обрисами та трьома башточками по краю нагадував старовинну фортецю. Він би до цього не додув, то Олексієва ідея. Тож, як він взявся будуватися, то й запитав братика, яким той бачить будинок. Льоха тоді ще був школярем, хоч і метикуватим.

— Ну, ти ж у нас, як феодал, чого б не збудува-ти фортецю? — запропонував брат.

Геннадій добре пам'ятає іронічно примружені братові очі. Майже ненависть, яка з них випромінювалась. Аякже, певно, й до нього долетіло: брат — рекетня, бандит, такий-сякий. Скільки ж він сили доклав, аби прихилити Льошку, щоби той справді почувався його братом... Певне, затратив часу й зусиль не менше, ніж на те, щоби все нажите отримати.

Джип шалено мчав шосейкою. 120, 140, 180 кілометрів на годину показував спідометр. Ще п'яток кеме, а там і кордон двох областей, а за ним вже й місце їхньої зустрічі з Бицем. Може, повернути, причина поважна?.. Бицьо зрозуміє.

Морс вже зробив інстинктивний порух до мобілки. Ні, треба їхати далі. Робити вигляд,

що нічого не трапилося. Він ще нічого не програв. Всі — охоронці, друзі, вороги — знають, яка у нього витримка. На відміну від багатьох з їхньої братії — авторитетів. Він її проявить повною мірою. Навіть якщо то Бицьо, сука, удружив. Але як можна було підпалити дім, та ще й так, аби горіло відразу в усіх кімнатах? Будинок його оточений міцним кам'яним муром. З внутрішнього боку муру, по верху, пущено струм. Напруга така, що того, хто спробував би перелізти, не вбило би, та вивело з ладу, а якщо сила менша, то надовго паралізувало б. Біля самого будинку, у квітнику довкруг теж кілька електропасток. По кутках подвір'я — камери стеження. Ворота залізні, джипом не проб'єш, хіба танком. Відчинити двері можна, тільки знаючи подвійний код, а після того — приклавши руку. Прилад, який розмикає ланцюг, реагує лише на дві руки — його й Олексієву. В будинку постійно перебуває охоронець, він, Морс, може дозволити собі таку розкіш. Хлопці у нього надійні, не раз перевірені у справі. Вони, до того ж, знають, що їх чекає, коли хтось із них зрадить. Віхоть, який сьогодні ніс службу в будинку, теж. То невже ж він на щось таки спокусився? На що і, головне, хто спокусив? Але ж Альоша каже, що Віхоть попечений... Морс відчув, як злегка починає поболювати у скронях. Ні, подумав, треба взяти себе в руки. Твердо і остаточно.

І раптом Геннадій відчув, як йому нестерпно хочеться озирнутися. За плечима сидять його охоронці. За його наказом вони будь-кого в будь-який момент готові покарати, а якщо треба буде — то й замочити. Вони добре знають свою службу.

«Чому я не сів на заднє сидіння?» — раптом подумав Морс.

І ще подумав — чому він учора не послухався і не послав засідку до «Потічка»? А що, як справді, там уже чекають люди Биці й розстріляють із засідки без будь-яких сентиментів і слів, а просто випустять рій куль — та й усе?

У ньому почала рости злість — на себе, власну безпечність, на охоронців, які щось напевне знають чи підозрюють. Якщо зрадив сука Віхоть, то й кожен з них може зрадити. Вони їдуть, як дурні, мчать, а десь там горить його дім, його найбільша гордість, здобута кривавими мозолями, роками ризику і поту, бо ще тоді, як займався дрібним рекетом, від мріяв про такий будинок, навіть не такий, а значно менший. Тоді вже почали будувати те прокляте «царське село», а він якось на першій своїй машині, навіть не «Фольксваген», це ще були «Жигулі», хоч і нові, приїхав до того села на околиці Полівська, стояв і мріяв, що ось тут колись буде і його хата. І була (була?), і не просто хата — палац, найкращий, найоригінальніший, на найкращому, найвищому в тому мікрорайоні місці, яке він перекупив. Сто сорок тисяч зелених

коштувало одне місце, засраний професор з якогось там університету чи то інституту менеджменту, який щойно в Полівську відкрився, ніяк не міг добудувати свою хату. Одного погляду йому, Генці, було досить, щоби зрозуміти, яке це вигідне місце. Професор, мати його, не уступав, ціна спочатку була двадцятник, потім підіймалася, стара зараза, певно, відчув його інтерес. Не допомогло й залякування, зрештою, професорський синок, який був хоч і дрібним чиновником, але в Києві, хтозна-як міг себе повести. Отож, Генка передумав мочити професора й накинув спочатку п'ять, потім десять, далі п'ятнадцять, врешті-решт цілий «гривник», як і хотів той засушений чмур. Сто сорок тисяч «зелених», ось скільки він віддалив за місце, а ще ж будинок довелося перебудувати по-своєму. Зате тепер він стоїть на горбку, вище всіх, милає око — справжній замок.

«Стояв», — почув Генка чийсь голос, сіпнулася вбік голова, він ледве не оглянувся. Наступної миті зрозумів, що то його власний голос, що так подумав або сказав він сам. Лють захлиснула його з новою силою.

— Увага, — мовив, не повертаючи голови до охоронців. — Щас коло «Потічка» ми устроїмо Бицю м'ясорубку. Будете слідкувати за моїми руками. За моєю лівою рукою. Коли я торкнуся нею вуха, моментально мочите Бицьових охоронців. Моментально. Будьте готові. Биця я беру

на себе. Якщо ж хтось із вас стрельне в Биця, то хіба тільки в руку, якщо він схопиться за пістоль. Все. Я думаю, вас учити не треба...

Не треба вчити — те він знав добре. Вони повинні завжди бути готові до небезпеки, до ризику, до гри з власним і чужим життям — інакше вони не були би його охоронцями.

Щойно прийняте рішення було несподіваним для нього самого, він вступав у новий етап свого життя, починав гру, значно небезпечнішу за те, що робив досі. Можливо, він ще пошкодує — сьогодні, завтра, через тиждень. Але іншого виходу не було. Зовні Геннадій був спокійний, та лють уже накрила його з головою, наче велетенська морська хвиля, і порятунок був один — встояти на ногах, не дати себе підхопити й понести, бо тоді майже неминуча смерть, тоді вже диктуватиме свої умови саме хвиля, а не ти, вона тебе підійме й кине, а він хотів вистояти й самому диктувати умови. Він дуже ризикував.

І коли зрозумів, що відтепер його ризик набуває нових рис, а може, й переважатиме все, що досі з ним було, що відчував, як збагнув — треба грати. Або — або. Треба...